

Poveste

George Bacovia

Îți aduci aminte ziua când ţi-am spus că ești frumoasă,
Când cu buzele de sânge și cu ochii sclipitori
Printre arborii de toamnă te opreasă încet, sfioasă,
Lăsând gândul spre amorul înțeles de-atâtea ori?...

Așteptai să fiu poetul îndrăzneț ca niciodată
Ca s-auzi ecoul rece-al unor calde sărutări
Te duceai mereu nainte înspre-o umbră-ntunecată
Ca o pală rătăcire coborând din alte zări.

Ah, mi-ai spus atât de simplu că ţi-i sete de iubire
Neascultând decât șoptirea singuratei păduri,
Îți opreasă cu mâna sănul și zâmbea a ta privire,
Chinul depărtării noastre neputând să-l mai înduri.

- Ha, ha, ha, râdea ecoul, de râdeam de-a ta plăcere,
Între om și-ntr-o femeie mi-ai spus ura din trecut,
Te-am lăsat să-nșiri povestea cu dureri și cu mistere
Pentru mine, ca oricărui trecător necunoscut.

Îți aduci aminte ziua când ţi-am spus că ești frumoasă,
Când, în șoaptele pădurii, poate că te-am sărutat
Ascultând ecoul rece, înspre toamna friguroasă
Ce-aducea-ntâlnirii noastre un adio-ndepărtat?